

Kasie West
P.S. MÁM ŤA
RADA

P.S. MÁM t'a
: RADA :

ĎALŠIE KNIHY
OD KASIE WEST

*Frajer na záskok
Zabuchnutá v knižnici*

Kasie West

P.S. MÁM t'a

: RADA :

OPĀŤ A NAVŽDY VENUJEM JAREDOVI

P. S. MÁM ŤA RADA

Copyright © 2017 by Kasie West

Translation © Jana Vlašičová 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Kasie West: *P. S. I Like You*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperTeen v New Yorku v roku 2017, preložila Jana Vlašičová.

Zodpovedná redaktorka Stela Solčianska

Editorka Katarína Škorupová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2018.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač PATRIA I., spol. s r. o., Prievidza

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-3378-7

www.slovar.sk

1. KAPITOLA

*D*lesk z čistého neba. Útok žraloka. Výhra v lotérii.

Nič z toho sa nehodí, ale aj tak som si to všetko zapísala do zápisníka. Samé klišé.

Klopkala som perom po papieri.

Niečo vzácne, čo sa často nestáva. Čo je také? Mäso, napadlo mi a zasmiala som sa. To by sa do tej piesne fakt hodilo.

Pero nakreslilo zopár čiar a začiernilo slová tak, že sa nedali prečítať. Vedľa čiernych machúľ som napísala ďalšie slovo. *Láska*. Tá bola predsa v mojom živote vzácna. Aspoň jej romantická verzia.

Lauren Jeffriesová – dievča, ktoré vedľa mňa sedelo, si odkašľalo. Až vtedy som si všimla, že v triede je akosi ticho. Znova som odrčala do vlastného sveta a nevnímala nič okolo seba. Za tie roky som sa už naučila, ako skloniť hlavu a vyrovnáť sa s občasnou nechcenou pozornosťou. Zápisník som prikryla zošitom z chémie a pomaly som zdvihla hlavu.

Profesor Ortega sa díval priamo na mňa.

„Vitaj späť, Lily.“

Všetci sa zasmiali.

„Som si istý, že si si zapisovala správnu odpoveď,“ povedal.

„Jasné.“ Stačilo sa len tváriť, že ma to vôbec nevyviedlo z miery, akoby sa ma to netýkalo.

Presne ako som dúfala, to profesor Ortega nechal tak a pokračoval vo vysvetľovaní labákov, ktoré nás čakajú budúci týždeň. Mali sme si pred nimi niečo prečítať, aby sme sa prichystali. Keďže sa mi to tak ľahko prepieklo, myslela som si, že z triedy po skončení hodiny jednoducho zmiznem, ale keď zazvonilo, zavolať si ma.

„Slečna Abbottová, venuj mi minútku.“

Snažila som sa vymyslieť výhovorku, aby som mohla odísť s ostatnými.

„Dlhuješ mi aspoň to, keďže posledných štyridsaťpäť minút si zjavne nevenovala chémii.“

Posledný študent vyšiel z triedy a ja som podišla ku katedre. „Prepáčte, pán profesor,“ povedala som, „s chémiou si veľmi nerozumieme.“

Vzdychol si. „Na vzťah treba dvoch a ty si tomu zatiaľ veľmi nedala.“

„Viem, budem sa viac snažiť.“

„To by som prosil. Ak na tvojom stole ešte raz zbadám zápisník, vezmem ti ho.“

Chcelo sa mi vzdychnúť, ale ovládla som sa. Ako mám každý deň vydržať štyridsaťpäť minút mučenia bez rozptýlenia?

„Musím si predsa robiť poznámky. Poznámky z chémie.“ Absolútne si nespomínam, kedy som si naposledy urobila nejakú poznámku z chémie, o množnom čísle ani nehovorím.

„Môžeš mať na stole hárok papiera, ktorý mi na konci každej hodiny ukážeš.“

Pritisla som si svoj zeleno-fialový zápisník na prsia. Žili si v ňom svojím životom stovky nápadov na pesničky a texty, nedokončené verše, kresby a skice. Bol pre mňa životne dôležitý.

„Veľmi krutý a nezvyčajný trest.“

Zasmial sa. „Platia ma, aby som vám pomohol zvládnuť tento predmet a nedávaš mi veľmi na výber.“

Mohla som mu ponúknuť celý zoznam iných trestov.

„Myslím, že sme sa dohodli.“

Slovo *dohodli* by som v tomto prípade nezvolila. Napovedá totiž, že sme sa k téme obaja vyjadrili. *Nariadil sa, prikázal, rozhodol* by sa hodilo lepšie.

„Chceš k tomu ešte niečo povedať?“ spýtal sa profesor Ortega.

„Prosím? Ach, nie. Dobre. Dovidenia.“

„Zápisník v ohrození,“ zavolať za mnou.

Keď sa za mnou zavreli dvere, prelistovala som zápisník a zapísala do rohu stránky slovo *nariadenie*. Dobré slovo. Nepoužíva sa často. Kým som písala, ramenom som do niekoho narazila a takmer som odletela.

„Spadneš, Magnet,“ povedal starší chalan, ktorého som nepoznala.

Už prešli dva roky, odkedy mi tú prezývku dali, a stále som sa jej nevedela zbaviť. Nezareagovala som, ale predstavila som si, že sa mi pero v ruke zmenilo na šípku a ja som mu ju s chuťou hodila do chrbta.

„Vyzeráš, že by si najradšej niekoho zavraždila,“ povedala Isabel – moja najlepšia kamoška, ktorá sa ma snažila dobehnúť.

„Prečo si všetci ešte stále pamätajú to hlúpe skando-

vanie, ktoré vymyslel Cade?“ frflala som. Prameň tmavohnedých vlasov utiekol z väzenia a padol mi do očí. Zastrčila som ho za ucho. „Veď sa to ani nerýmovalo.“

„Skandovanie sa nemusí rýmovať.“

„Viem. Nechcela som spochybniť jeho nápady, chcela som len povedať, že by si to už nemal nikto pamätať. Odvtedy uplynuli už dva roky a nie je to chytľavé.“

„Je mi to ľúto,“ povedala Isabel a chytila ma za ruku.

„Nemusíš sa zaňho ospravedlňovať. Už s ním nechodíš. Nechcem, aby si ma ľutovala.“

„Hm, ale mne je to ľúto. Je to hlúpe a detinské. Myslím, že to ľudia hovoria len zo zvyku a veľmi nad tým nepremýšľajú.“

Neviem, či som si myslela to isté, ale rozhodla som sa zmeniť tému. „Profesor Ortega vykázal môj zápisník z triedy.“

Isabel sa zasmiala. „Fúha. Ako prežiješ na hodine bez pravej ruky?“

„Netuším. A akurát na chémii. Ako vôbec môžu od niekoho očakávať, že tam bude dávať pozor?“

„Ja mám chémiu rada.“

„Dobre, dovoľ mi tú vetu preformulovať. Ako môžu očakávať, že tam bude niekto normálny dávať pozor?“

„Ty si o sebe myslíš, že si normálna?“

Sklonila som hlavu a pripustila prehru.

Zastali sme, pretože sme sa dostali za budovu B, kde sa chodník rozchádzal. Ružovkasté kamene, ktoré lemovali chodník, dnes vyzerali obzvlášť zaprášené. Zdvihla som nohu v červenej tenisike a špičkou som odkopla niekoľko kamienkov.

Pohľad na krajinu ma príliš neinšpiroval. Musela som ju pozorovať z diaľky, aby som našla niečo, čo ma primä-

lo napísať aspoň zopár riadkov. Tá myšlienka ma prinútila zdvihnúť zrak. Běžové budovy a davy študentov však neboli o nič lepšie.

„Tak čo? Dáme si na obed nejakú napodobeninu mexického jedla?“ spýtala som sa Isabel, zatiaľ čo popri nás prechádzali Lauren, Sasha a ich kamoši.

Isabel si hryzla do pery a s obavami sa na mňa pozrela. „Dnes chce ísť so mnou na obed Gabriel. Má v pláne niečo mimo školy, máme totiž dvojmesačné výročie. Môžem to ešte zrušiť.“

„To je už dnes? Zabudla som doma darček.“

Isabel prevrátila oči. „Čo pre mňa máš? Vlastnoručne napísanú knihu s názvom *Prečo sa chalanom nedá veriť?*“

Položila som si ruku na srdce a zalapala po dychu. „Také niečo by som predsa nikdy neurobila. A, mimochodom, volá sa to *Ako odhaliť, že tvoj frajer je sebecké prasa.*“

Zasmiala sa.

„Pokiaľ ide o Gabriela, takú knihu by som ti nedala,“ dodala som a štychla som do nej. „Gabriela mám rada. A ty to vieš.“

Gabriel bol milý a k Isabel sa správal naozaj pekne. K vymýšľaniu názvov takých kníh ma inšpiroval jej bývalý frajer Cade Jennings – kráľ hlúpych popevkov.

Uvedomila som si, že Isabel ma stále s obavami sleduje. „Jasné, že choď na obed s ním. O mňa sa neboj a zabav sa,“ povedala som.

„Mohla by si ísť s nami, keby...“

Lákalo ma počkať si, ako tú vetu dokončí. Pozvanie by som prijala iba zo srandy, ale nechcela som ju trápiť. „Nie, na obed, ktorý má byť oslavou vášho výročia, naozaj nechcem ísť. Musím predsa napísať knihu... *Oslavy dvojmesačného výročia sú začiatkom večnosti.* Prvá kapitola: Ak

ta po šesťdesiatich dňoch randenia pozve do fast foodu, vieš, že je to vážne.“

„Nejdeme do fast foodu.“

„Aha. Stačí jedna kapitola a už to nie je také ružové, ako to vyzeralo...“

Isabel zažiarili oči. „Vtipkuj si, koľko chceš, ja si však aj tak myslím, že je to romantické.“

Schmatla som ju za ruku a stisla jej ju. „Viem. Závidím vám.“

„Zvládneš to tu?“ spýtala sa. „Možno by si sa mohla pridať k Lauren a Sashi.“

Pokrčila som plecami. Tá predstava ma nenadchla. Vedľa Lauren som sedela na chémii a občas sme prehodili pár slov. Napríklad, keď sa ma opýtala, čo sme mali na úlohu, alebo keď mi povedala, aby som si batoh láskavo dala preč z jej vešiaka. A Sasha mi nevenovala ani toľko pozornosti.

Pozrela som sa na seba. Dnes mám obrovskú košeľu, ktorú som našla v sekáci. Odstrihla som z nej rukávy, aby vyzerala ako kimono, a prepásala si ju hnedým opaskom. Na nohách som mala vysoké červené okopané tenisky. Pôsobilo to zvláštne, určite nie trendovo, a v skupinke dievčat okolo Lauren by som sa vynímala ako päť na oko. Všetky boli totiž dokonale nastajlované v úzkych džínsoch a krátkych topoch.

Zdvihla som zápisník a kývla ním Isabel. „V pohode. Aspoň budem mať čas popracovať na novej pesničke. Veď vieš, doma sa mi nedarí.“

Isabel prikývla. Vtom som ho kútikom oka zazrela. Celá som stuhla.

Lucas Dunham. Sedel na lavičke uprostred chalanov, mikinu zapnutú až ku krku, slúchadlá v ušiach, čumel do

prázdna. Akoby tam bol a nebol zároveň. Dobre som to poznala.

Isabel sledovala môj pohľad a vzdychla si. „Mala by si sa s ním porozprávať.“

Zasmiala som sa, zatiaľ čo sa mi do líc vkrádala červen. „Pamätáš sa, čo sa stalo naposledy, keď som sa o to pokúsila?“

„Spanikárila si. To sa stalo.“

„Nedokázala som povedať ani slovo. Nič. Desí ma. Nielen on, ale aj jeho kúlový účes a hipsterské oblečenie,“ dokončila som šeptom.

Isabel naklonila hlavu nabok. Vyzerala, že s mojím hodnotením jeho zjavu nesúhlasí. „Potrebuješ trochu praxe. Začni s niekým iným, nie s chalanom, po ktorom už dva roky ideš.“

„Ja po Lucasovi nejdem...“

Sklapla som, keď si ma začala premeriavať vševedia-cim pohľadom. Mala pravdu. Idem po ňom. Lucas je zrejme ten najkúlovejší chalan, ktorého poznám... Teda, veľmi som ho nepoznala, ale vďaka tomu sa zdal ešte viac kúl. Bol odo mňa o rok starší, mal dlhé tmavé vlasy a nosil tričká s názvami kapiel alebo staromódne polokošele a ten kontrast spôsoboval, že sa nedal zaradiť do žiadnej kategórie.

„Poď s nami budúci piatok na dvojité rande!“ navrhla zrazu Isabel. „Ja ti niekoho nájdem.“

„Zabudni.“

„Ale no tak. Už si dlho na žiadnom rande nebola.“

„Pretože som čudná a na rande sa nebudem ani ja, ani ten chudák, ktorý súhlasil, že so mnou pôjde.“

„To nie je pravda.“

Prekrížila som si ruky na prsiach.

„Musíš ísť na rande viackrát ako raz... alebo viac ako dvakrát s tým istým chalanom, aby zistil, aká je s tebou zábava,“ namietala Isabel a upravovala si popruhy na ruksaku. „Keď si so mnou, vôbec nie si čudná.“

„Aj s tebou som čudná, akurát necítiš tlak z toho, že by si ma mala pobožkať, takže sa s tým ľahšie vyrovnáš.“

Isabel sa rozosmiala a pokrútila hlavou. „To nie je dôvod, prečo sa s tým ľahšie vyrovnávam. Je to preto, lebo ťa mám rada. Musíme len nájsť chalana, pri ktorom budeš sama sebou.“

Položila som si ruku na srdce. „A v jeden horúci jesenný deň sa Isabel rozhodla splniť nespĺniteľnú úlohu, nájsť nápadníka svojej najlepšej kamoške. Bude to celoživotný boj. Taký, čo preverí jej oddanosť aj dôveru. Dovedie ju až na pokraj šílenstva a...“

„Prestaň,“ prerušila ma Isabel a narazila do môjho plecom. „Presne toto mi to sťažuje.“

„A presne to sa ti snažím povedať.“

„Lenže ja sa nevzdám. Uvidíš. Niekde je chalan aj pre teba.“

Vzdychla som si a pohľad mi znova zablúdil k Lucasovi. „Bell, myslím to vážne. Som v pohode. O nič sa nesnaž.“

„Dobre, dobre, prestanem ťa dávať dokopy s chalanmi, ale maj oči otvorené, aby si neprehliadla niečo, čo máš priamo pred nimi.“

Rozpažila som ruky. „A vari poznáš niekoho, kto má oči otvorené viac ako ja?“

Isabel sa na mňa skepticky pozrela.

Zrazu odkiaľsi zaznelo: „Tak tu ju máme! Šťastné výročie!“

Isabel sa rozžiarila a obrátila sa za hlasom. Gabriel sa rozbehol, schytil ju do náručia a zdvihol do vzduchu.

Vyzerali spolu úžasne – obaja tmavovlasí, tmavookí so svetlou pokožkou. Vidieť Gabriela u nás v škole bolo nezvyčajné. Chodil na inú strednú a s Isabel sa stretávali po škole alebo cez víkendy.

„Ahoj, Lily,“ povedal, keď zložil Isabel na zem. „Ideš s nami?“ Zdalo sa, že to myslí úprimne. Naozaj bol veľmi milý.

„Jasné. Počula som, že platíš, tak som neváhala ani sekundu.“

Isabel sa zasmiala.

„Super,“ povedal Gabriel.

„Robí si srandu, Gabe,“ povedala Isabel.

„Aha.“

„Áno. Nie som prípad pre charitu.“ Začínala som si totiž myslieť, že oni to tak vidia.

„Jasné, že nie si. Len mi je ľúto, že som ti to nepovedala skôr,“ dodala Isabel.

Gabriel prikývol. „Bolo to prekvapenie.“

„Ak ma tu neprestanete rozmaznávať, už vám nezostane čas na jedlo. Bežte. Bavte sa. A... hm... gratulujem. Nedávno som čítala knihu o tom, že dvojmesačné výročia sú predzvesťou večnosti.“

„Naozaj? Super,“ povedal Gabe.

Isabel prevrátila oči a štychla ma do pleca. „Správaj sa slušne.“

Zrazu som na chodníku stála sama a sledovala okolité skupinky študentov, ktorí sa rozprávali a smiali. Isabel sa o mňa nemusela báť. Samotu mám rada. Niekedy ju dokonca vyhľadávam.

2. KAPITOLA

Sedela som na schodoch pred školou, na kolenách zápisník, kreslila som si. Do kresby sukne som pridala zopár kvetiniiek a pančuchy som vytieňovala zelenou ceruzkou. V ušiach som mala slúchadlá, počúvala som pesničku od kapely Blackout. Speváčka Lyssa Primm bola môj idol. V hudbe aj v štýle obliekania. Geniálna textárka a skladateľka vždy s perami namaľovanými čerešňovočerveným rúžom v staromódnych šatách a gitarou.

„Natiehni ku mne vädnúce lupene a dovoľ svetlu vstúpiť,“ ozývalo sa zo slúchadiel. Jednou nohou som si podupkávala do rytmu. Chcela som sa naučiť hrať túto pesničku na gitare. Snáď sa k tomu niekedy dostanem.

Minivan bol taký hlučný, že prehlušil hudbu a ja som ani nemusela zdvihnúť zrak a bolo mi jasné, že prišla mama. Zavrela zápisník, strčila som ho do ruksaku, vybrala si slúchadlá z uší a postavila sa. Videla som hlavy svojich dvoch bratov usadených vzadu. Mama sa zrejme zastavila najprv po nich.

Otvorila som dvere na strane spolujazdca, vzduch zaplnila One Direction a ja som zistila, že miesto zaberá mamin kufrík s korálikmi.

„Mohla by si si sadnúť dozadu?“ spýtala sa mama. „Musím sa cestou domov zastaviť u jednej klientky a zaniest jej náhrdelník.“ Hneď nato stisla gombík, zadné dvere sa odsunuli a odkryli mojich bratov, hádajúcich sa o figúrku akčného hrdinu. Na zem sa vykotúľal plastový pohár. Poobzerala som sa, aby som zistila, koľko ľudí vidí tú trápnosť. Parkovisko už nebolo také preplnené. Zopár deciek nasadalo do áut alebo pokrikovalo po svojich kamošoch. Zdalo sa, že mi nikto nevenuje pozornosť.

„Prepáč, že meškám,“ dodala mama.

„To je v pohode.“ Zatvorila som predné dvere, zdvihla plastový pohár a potľapkala som brata po chrbte. „Posuň sa, Dvojka.“

Zo sedadla som zmietla omrvinky zo syrových chrumiek a nasadla som.

„Myslela som si, že ma vyzdvihne Ashley,“ povedala som.

Moja staršia sestra Ashley mala devätnásť rokov. Mala vlastné auto, prácu a chodila na výšku. Ale keďže ešte stále žila doma (čím ma ukrátila o možnosť mať vlastnú izbu), musela doma pomáhať. Napríklad ma vyzdvihovať zo školy.

„Dnes pracuje v obchode pri intráku až do večera,“ pripomenula mi mama. „Čo sa ti nepáči, že ťa vyzdvihuje tvoja hyper-super matka?“ usmiala sa na mňa do spätného zrkadielka.

Zasmiala som sa. „Odkedy hyper-super matky používajú slovo hyper?“

„Radšej *bombová? Úžasná? Mega?*“ Zrazu sa otočila k jednému z bratov a povedala: „Wyatt, máš desať rokov, požičaj tú hračku bratovi.“

„Ale Jonah má sedem! A to je len o tri roky menej. Nemal by byť preto stále vo výhode.“

Jonah sa mi v snahe uchmatnúť postavičku Iron Mana zaryl lakťom do brucha.

„Teraz je moja,“ povedala som, čím som spustila neuveriteľný jakot oboch bratov, pretože som schytila figúrku a hodila ju do kufra auta.

Mama si vzdychla. „To si mi teda pomohla.“

„Pomohlo to mojim črevám, konečne sa do nich nič nezaráva.“

Obaja bratia prestali jačať a rozchichotali sa, o čo som sa aj snažila. Postrapatila som im vlasy. „Ako bolo v škole Jednotka a Dvojka?“

Mama prudko stúpila na brzdu, lebo sa jej do cesty vopchalo čierne BMW. Načiahla som sa, aby som zabránila stretu Jonahovej hlavy so sedadlom pred ním. Nemusela som sa pozrieť na človeka za volantom auta, dobre som vedela, kto šoféruje. Ale aj tak som zbadala tie dokonale nastajlované tmavé vlnité vlasy. Cade bol vysoký, mal široký úsmev a oči šteniatka – lenže bez osobnosti, ktorá by sa k jeho výzoru hodila.

„Nieкто sa nenaučil bezpečne šoférovať,“ skonštatovala mama, keď Cade uháňal preč. Priala som si, aby naňho zatrúbila.

„On sa toho všeobecne veľa nenaučil.“ Teda okrem skandovania.

„Poznáš ho?“

„To bol Cade Jennings. Aj keď veľa ľudí ho volá Cade Šmejd.“ To je chytľavé. A ešte sa to aj rýmuje. Ako si vô-

bec niekto môže zapamätať, že Magnet sa týka mňa, keď sa volám Lily?

„Naozaj? To od nich nie je veľmi milé.“

„Vlastne nie,“ zašomrala som. Ale dobre to znie.

„Cade...“ Mama sa zamyslela.

„Bývalý frajer Isabel. Chodili spolu na začiatku strednej.“ Až kým som sa s ním tak veľmi nepohádala, že sa moja najlepšia kamoška musela rozhodnúť, na čiu stranu sa postaví. Tvrdí síce, že za ten rozchod nemôžem, ale zrejme je to moja vina. Na jednej strane cítim vinu a na druhej si myslím, že som ju zachránila pred väčším sklamaním.

„To meno sa mi zdalo nejaké povedomé,“ povedala mama a odbočila doprava. „Bol niekedy u nás?“

„Nie, to nie.“ Vďakabohu. Cade by ma určite ohovoril za to, aký je u nás neporiadok. So štyrmi deťmi náš dom vyzeral ako neustála prírodná katastrofa.

Isabel ma raz vzala ku Cadovi domov. Oslavoval štrnásť narodeniny. Keď sme zaklopali na dvere a on nám otvoril, na tvári mu hneď bolo poznať, čo si myslí o tom, že som prišla s ňou.

„To mi je teda pekné narodeninové prekvapenie,“ zvolal sarkasticky a otočil sa na päte.

„Ver mi, že ani ja som sem nechcela ísť,“ odvetila som.

Isabel sa ponáhľala dobehnúť ho. Ja som zatiaľ stála na prahu. Mali obrovitánsky dom, všade bolo až šokujúco bielo. Dokonca aj nábytok a dekorácie boli biele. U nás by biele nezostalo nič ani sekundu.

Pomaly som to vstrebávala, keď spoza rohu vykukla Isabel a spýtala sa: „Tak čo, ideš dnu?“

Do auta ma vrátili hlasy mojich bratov. Práve sa škriepili pre vrecúško s lentilkami. „Našiel som ich pod sedadlom, tak sú moje,“ povedal Wyatt.

Vytiahla som zápisník a začala som znova kresliť sukňu. „Mami, mohla by si mi kúpiť čiernu niť? Už žiadnu nemám.“

Mama odbočila na hlavnú cestu. „A počká to do konca týždňa? Ocko končí s jednou zákazkou.“

Náš otec bol návrhár nábytku na voľnej nohe. Nikdy nevedel, koľko bude mať práce, a rovnako ťažko sa plánoval aj náš rodinný rozpočet. Vlastne sa to dá povedať o celej mojej rodine – nič sa nedalo predvídať.

„Jasné, rozumiem,“ odvetila som.

Keď sme prišli domov, prekročila som veľkú hromadu tašiek pri dverách a zamierila rovno do svojej izby. „Požičiam si laptop,“ zvolala som pre istotu, keby to chcel niekto vedieť, a schmatla počítač zo stolíka na chodbe.

Nikto neodpovedal.

Vošla som do svojej izby... vlastne, iba jedna polovica izby bola moja. Tá, ktorú lemovali steny plné vzoriek látok a farebných paliet. Nie tá s výstrižkami z časopisov plných celebrít a ukážok mejkapov. Aj keď občas som si celkom rada obzrela aj tú.

Keďže Ashley tu teraz nebývala až tak často, mohla som si ľahnúť na posteľ a otvoriť YouTube. Hľadala som inštruktážne video, podľa ktorého by som sa naučila hrať *Blackout Song*. Nebola to veľmi známa pesnička, takže som netušila, či to nájdem. Musela som sa dlho hrabať vo výsledkoch vyhľadávania, ale nakoniec som jedno našla. Položila som laptop na komodu.

Gitaru som mala v pevnom obale ukrytú pod posteľou. Nebola to prevencia. Pri dvoch mladších bratoch to

bola nevyhnutnosť. Vytiahla som ju z obalu. Gitara bola ako moje dieťa, trvalo mi šesť mesiacov, kým som si na ňu zarobila. Všetky piatky počas toho polroka som venovala stráženiu susedových dvojročných dvojčiat chlapcov. Strážiť ich bolo náročnejšie, ako strážiť akékoľvek iné deti. A ak zvážite, ako volám svojich bratov, takéto tvrdenie hovorí za všetko. Nakoniec to však stálo za to. Gitara bola presne taká, akú som si ju vysnívala. Mala skvelý zvuk, a keď som na nej hrala, necítila som sa čudne. S ňou som sa stávala tým, čím som vždy chcela byť. Vďaka nej všetko okolo zmizlo.

Teda aspoň na chvíľu. Nastavovala som si prsty na prvý akord, keď sa dvere na izbe otvorili.

„Lily!“ zvolal Jonah, pribehol ku mne a čupol si predomňa. „Pozri! Kýva sa mi zub.“ Doširoka otvoril ústa a jazykom si začal vytláčať predný zub. Zub sa ani nepohol.

„Skvelé, bráško.“

„Čauko!“ Z izby vytriepil rovnako rýchlo, ako sa tam dorútil.

„Zatvor mi dvere!“ zajačala som, ale buď ma nepočul, alebo ma počuť nechcel. Vzdychna som si, vstala som a zavrela ich sama. Znova som sa sústredila na video a gitaru.

O dve minúty som začula klopanie na dvere a vo dverách sa zjavila mama. „Si na rade s vykladaním umývačky.“

„Mohla by som najprv niečo dokončiť?“ spýtala som sa a kývla hlavou ku gitare.

„Nemôžem začať chystať večeru, kým nie je drez prázdny, a ten nebude prázdny, kým sa nevyprázdni umývačka.“

Chvíľu som zvažovala, že sa s ňou budem hádať, ale potom som sa na ňu pozrela. Vyzerala unavenejšie ako zvyčajne.